

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8519201288
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8519201288.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v právnej veci žalobcu: D. C., so sídlom L. B. XXX XX O. D., Y.: XX XXX XXX proti žalovanému: T. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXX, XXX XX W., občan O., pr. zast.: Mgr. Elena Szabóová, advokátka, Hlavné námestie 7, 940 01 Nové Zámky v konaní, o ochranu dobrej povesti právnickej osoby, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 8C 48/2019-110 zo dňa 02.11.2020 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku I., IV..
- II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v konaní o ochranu dobrej povesti právnickej osoby rozhodol takto:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý do 15 dní od právoplatnosti rozsudku po dobu 10 dní zverejniť na svojom R. ospravedlnenie: Ja, T. L., sa ospravedlňujem za hanlivé a nepravdivé tvrdenia voči D. C., resp. jej zamestnancom, že spôsobili smrť maloletého O..“

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.

III. Súd z a m i e t a návrh žalovaného na prerušenie konania do rozhodnutia F. pre Q. a trestného konania vedeného na L. riaditeľstve PZ v O. D. č. R.:L.-XXX/A.-XXXX.

IV. Žalobca je p o v i n n ý nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 33,34 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní ustálil skutkový stav v tomto rozsahu:

„Maloletý O. L. bol dňa XX.X.XXXX hospitalizovaný v D. C. v O. D.. Na žiadosť matky dieťaťa, ktorá sa nestotožňovala s postupom ošetrojúcej lekárky, bola hospitalizácia dieťaťa ukončená a rodina dieťaťa dieťa previezla do nemocnice v M., kde dňa XX.X.XXXX zomrelo. B.. O. bol synovcom žalovaného. Na profile D. L. v skupine O. bol zverejnený príspevok ohľadom priebehu hospitalizácie mal. O. na detskom oddelení v O. D., ktorý začal tým, že zdraví tú hyenu na detskom oddelení v O. D., čo mala službu a končí tým, že to tak nenechá, že obvolá všetky médiá a že pozdravuje smeráckeho riaditeľa L. nemocnice. Od XX.X.XXXX začal žalovaný na svojom R. pod názvom T. L. zverejňovať príspevky týkajúce sa smrti maloletého O., v ktorých obviňoval ošetrojúcu lekárku maloletého z detského oddelenia

D. C. že je vrahyňa, že zabila maloletého O. a že riaditeľ nemocnice je obyčajný klamár, pričom pri týchto príspevkoch buď zverejnil svoju fotku s maloletým O., prípadne inicioval konverzáciu s odkazom na stránky zverejnené na D. prípadne zdieľal článok zverejnený C. R., pričom v komentároch, v ktorých bol iniciátorom, reagoval na vyjadrenia vo zverejnených článkoch. Žalovaný uvedené príspevky podľa jeho vyjadrenia, ktoré nebolo popreté žalobcom, už vymazal. Trestné stíhanie iniciované v súvislosti so smrťou mal. O. na podnet Q. L. bolo uznesením L. kriminálnej polície OR PZ v O. D. č. R.:L.-XXX/A.XXXX zo dňa XX.XX.XXXX zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, aké dôkazy boli vo veci vykonané vrátane dvoch znaleckých posudkov, z ktorých vyplýva, že príčinou smrti mal. O. bol rozvrat vnútorného prostredia maloletého v dôsledku vrodenej metabolickej poruchy, ktorá bola v priamej príčinnej súvislosti so smrťou maloletého. V prvom znaleckom posudku B.. T. N. a MUDr. O. C. vyjadrili záver, že v danom prípade sa smrti maloletého s najväčšou pravdepodobnosťou nedalo zabrániť a došlo k nej aj napriek intenzívnej liečbe. H. B.. W. I., M.. z odvetvia pediatria v znaleckom posudku č. XX/XXXX vypracovanom po prvom znaleckom posudku vyslovil záver, že liečba maloletého v D. C. bola vzhľadom na klinický stav dieťaťa a výsledky vyšetrení správna. V poskytovaní zdravotnej starostlivosti od prijatia maloletého v D. nemocnici až po smrť v C. v M. nenašiel žiadne chyby. Chybu videl v postupe matky, ktorá donútila dieťa prepustiť a do jeho prijatia v nemocnici v M. došlo k ťažkému rozvratu vnútorného prostredia, ktorý progradoval a nezabránila mu ani adekvátna intenzívna liečba. Z tohto uznesenia taktiež vyplýva, že F. nevykonával v súvislosti s hospitalizáciou maloletého na detskom oddelení D. C. dňa XX.X.XXXX dohľad. Q. XX.X.XXXX L.O. vydal rozhodnutie sp. zn. L.-XXXX/XXXXXX-XXX, ktorým bol žalovaný uznaný vinným z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa dopustil tým, že odo dňa XX.X.XXXX sa na webovom sídle sociálnej siete R. objavili na osobnom profile Bc. T. L. ničím neopodstatnené tvrdenia o zavinení smrti dieťaťa lekárskou nemocnicou, v ktorých sa vulgárne vyjadroval na adresu B.. T. S., že je hyena, veľká „mudr.“ krava a pod.

Uvedené skutkové okolnosti prípadu (teda hospitalizácia maloletého, jeho smrť, komentáre na profile žalovaného a vydanie vyššie uvedených rozhodnutí) ani neboli medzi stranami sporné (skutočnosť, že má niekto iný názor na otázky riešené v určitom rozhodnutí, príp. že určité právoplatné rozhodnutie je predmetom prieskumu orgánom vyššieho stupňa v rámci mimoriadnych opravných prostriedkov alebo obdobných právnych inštitútov neznamená, že rozhodnutie nebolo vydané a v tomto smere nejde o spornosť skutkových okolností, ale o obranu, s ktorou sa súd vysporiada v rámci právneho posúdenia veci samej). Z vyjadrení žalovaného na pojednávaní je zrejmé, že nepopieral zverejnenie týchto komentárov na svojom facebookovom profile. Po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní a po vyslovení tvrdení žalovaného, že nepokračuje v šírení podobných informácií o žalobcovi, zástupca žalobca nepoprel, že by žalovaný pokračoval v útokoch na žalobcu na sociálnych sieťach, teda aj túto skutočnosť súd považoval za nespornú. S údajným pokračovaním v konaní žalovaného spočívajúcimi v podaniach na určité orgány sa súd zaoberá nižšie. Hlavnými námietkami žalovaného po vykonanom dokazovaní a teda spornými otázkami, s ktorými žalobca nesúhlasil, ostali neurčitosť, príp. nevykonateľnosť petitu žaloby, nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu v časti petitu a dôvodnosť, resp. neprimeranosť požadovanej peňažnej satisfakcie.“

3. Po právnej stránke súd prvej inštancie vec posúdil v zmysle ustanovení § 19b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, pričom poukázal aj na judikatúru ESLP.

4. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že boli splnené predpoklady zásahu do dobrého mena právnickej osoby. Žalovaný zverejnil komentár, ktorým obvinil lekárku žalobcu z toho, že je vrahyňa, nakoľko zabila maloletého O.. Tento komentár súd prvej inštancie nepovažoval za hodnotiaci úsudok s tým, že bol zverejnený bez toho, aby mal žalovaný bližšie informácie k smrti dieťaťa. Súd prvej inštancie poukázal na všeobecné vnímanie pojmu vrah a napriek tomu, že žalovaný konal pod vplyvom smútku a emócií nad stratou svojho synovca, s ktorým mal blízky vzťah, považoval tento zásah za spôsobiteľný ohroziť dobrú povesť právnickej osoby. Súd prvej inštancie poukázal na to, že pokiaľ je neoprávnenej kritike podrobený zamestnanec právnickej osoby, nepochybne sa to týka jeho dobrého mena, pričom žalobca bol v komentári ako právnická osoba jednoznačne identifikovaná. Súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné vysloviť vo výrokovej časti svojej posúdenia predbežnej otázky toho, či došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti právnickej osoby, nakoľko bez splnenia tohto predpokladu by nebolo možné vyhovieť žalobe. Nepovažoval za dôvodné uloženie povinnosti zdržať sa ďalšieho šírenia nepravdivých a urážlivých tvrdení o žalobcovi a jeho zamestnancoch z dôvodu, že nebolo sporným to, že k takémuto konaniu zo strany žalovaného už nedochádza, pričom to, ak sa tento

obracia na jednotlivé orgány štátnej správy svojimi podnetmi na preskúmanie správnosti postupu žalobcu pri poskytovaní liečebnej starostlivosti nemožno to považovať za zásah do dobrého mena právnickej osoby.

5. V tejto súvislosti považoval súd prvej inštancie za dôvodné zaviazat' žalovaného na ospravedlnenie vo forme, ktorá je morálnou satisfakciou za neoprávnený zásah žalovaného do dobrej povesti žalobcu, ktorý bol preukázaný. To, že status žalovaného nevychádzal z objektívnych záverov vyplýva z vykonaného dokazovania, ktoré preukázalo to, že žalobca, respektíve jeho zamestnanci, nepochybili pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Zároveň súd prvej inštancie nezistil dôvodnosť zverejnenia ospravedlnenia v rámci skupiny, na ktorej sú občania, respektíve obyvatelia mesta O. D. s tým, že nebolo preukázané zverejnenie nepravdivých a hanlivých tvrdení v tejto skupine (O.). Súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti uplatneného finančného zadosťučinenia vo výške 1.000,- Eur s tým, že nebolo preukázané to, že v takomto prípade nepostačuje len ospravedlnenie a je tu daný dôvod aj na peňažné zadosťučinenie. Nepovažoval za dôvodné prerušenie konania do skončenia konania vedeného pred F., respektíve v trestnom konaní s tým, že trestné stíhanie bolo právoplatne skončené a F. nevykonával dohľad nad zdravotnou starostlivosťou v tomto prípade.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP s poukazom na čiastočný úspech sporových strán, kedy úspech žalobcu predstavoval cca 1/3 a neúspech 2/3, preto bol v prevažnej miere úspešný žalovaný, ktorému preto súd prvej inštancie priznal pomerný nárok na náhradu trov konania.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalovaného, a to proti výrokom I. a IV. s poukazom na odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a f/ CSP.

8. Žalovaný namietol, že neboli splnené procesné podmienky, nakoľko súd môže rozhodovať len o právach povinnostiach osôb, ktoré sú stranami sporu, a preto nemožno uložiť žalovanému povinnosť, aby sa výrokom ospravedlnil za tvrdenia smerujúce voči zamestnancom žalobcu. Žiaden zo zamestnancov nie je konkrétne menovaný a nie je ani stranou sporu, pričom žalobca ani nepreukázal splnomocnenie akejkoľvek fyzickej osoby na podanie žaloby. Rovnako namietol to, že výrok súdneho rozhodnutia je neurčitý a súd ani nemal preukázané, či žalovaný má profil na sociálnej sieti. Zároveň žalobca nepoprel ani tvrdenie žalovaného o tom, že zaobchádzanie s matkou nebohého dieťaťa bolo poznačené diskrimináciou. Rovnako sa súd nevysporiadal s námietkou, že žalobca v žalobe nahradil tvrdenie žalovaného odkazom na dôkazy a v žalobe neuviedol, ktoré konkrétne tvrdenia žalovaného pomenúval. Všeobecné tvrdenia, že jeho výroky boli hanlivé nie sú pre účely žaloby dostačujúce. Na druhej strane súd nemohol namiesto žalobcu určovať, ktorý z výrokov a statusov na sociálnej sieti mal byť tým zásahom smerujúcim do dobrého mena právnickej osoby. Žalobca ako osoba zodpovedná za formulovanie petitu má v sporovom konaní zodpovednosť za jeho formuláciu a určitosť, pričom žalobca upravil svoj petit až na výzvu súdu, pričom týmto zásahom súd čiastočne prevzal úlohu žalobcu, nakoľko nejde o odstránenie vady, ktorá súdu bráni vo veci konať. Týmto spôsobom došlo k zvýhodneniu žalobcu v konaní, pretože ak by ho nebol súd viedol k odstráneniu vady, bol by dôvod zamietnuť aj výrok z dôvodu, že pôvodne žalobca časovo neohraničil povinnosť, počas ktorej má zverejniť ospravedlnenie. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutia týkajúce sa poučovacej povinnosti súdu. Predmetná judikatúra vychádzala ešte zo staršieho procesného poriadku, a to Občianskeho súdneho poriadku, pričom Civilný sporový poriadok ešte výrazne zvýšil procesnú zodpovednosť strán za formálne náležitosti žaloby. Rovnako boli namietnuté otázky súdu v priebehu konania, ktorými išlo „o pomoc súdu žalobcovi“ a týmito otázkami súd prekročil svoju poučovaciu povinnosť, napríklad tým, že sa spýtal na ošetrujúcu lekárku, ktorej zaradenie mal žalobca na mysli v petite. Žalovaný poukázal na to, že ak fyzická osoba nie je identifikovateľná, nemôže existovať právny prostriedok na ochranu pred zásahom do osobnostných práv. Zároveň sa súd nevysporiadal s námietkou, že rozhodnutie Okresného úradu v O., ktorého predmetom bolo konanie, a to priestupok voči občianskemu spolunažívaniu voči konkrétnej lekárke bol už prejednaný a o tomto priestupku bolo rozhodnuté. V danom prípade jedná sa o porušenie zásady ne bis in idem a túto zásadu súd svojím rozhodnutím porušil. Žalobca neuniesol povinnosť tvrdenia, ktorým konkrétnym výrokom sa mal žalovaný dotknúť zamestnancov žalobcu v tej miere, aby sa domohol žalobca ospravedlnenia svojim zamestnancom. V takomto prípade jedná sa o nesprávne rozhodnutie. Tento záver potom svedčí aj pre rozhodnutie o náhrady trov konania, kedy ide o osobitný druh prejednáwanej veci poznačený smrťou dieťaťa, ktorá bola podstatnou okolnosťou pre konanie, a pričom súd sa nevyjadril, prečo neposudzoval náhradu trov konania podľa ustanovenia §

257 CSP. Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť vo výroku I. a priznať mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že sa nestotožňuje s namietaním nesplnenia procesných podmienok a z dôvodu, že súd rozhodoval o právach a povinnostiach osôb, ktoré nie sú zúčastnené v konaní, poukázal na to, že do dobrej povesti právnickej osoby možno zasiahnuť tvrdeniami, ktoré sú nepravdivé a takéto tvrdenia, či hodnotiace úsudky musia mať difamačný charakter, čo bolo v konaní preukázané. Tieto tvrdenia smerovali voči žalobcovi ako aj voči jeho zamestnancom, ktorí pri plnení predmetu činnosti právnickej osoby konajú v jej mene. Aj v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je škoda spôsobená právnickou osobou, respektíve fyzickou osobou, ak bola spôsobená pri činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Je teda možné, že dôjde k súbehu neoprávneného zásahu do práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby so súčasne s neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. V takýchto prípadoch nemožno vylúčiť uplatnenie práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby, ale aj dobrej povesti právnickej osoby. Útok na konkrétneho predstaviteľa právnickej osoby môže poškodiť dobrú povesť právnickej osoby a rovnako tak útok na dobrú povesť právnickej osoby môže mať negatívny vplyv na samotné fyzické osoby ako to vyplýva aj z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave z 28.10.2014 pod sp.zn. 8Co 475/2013. Rovnako nie sú dôvodné tvrdenia žalovaného, že záver súdu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko v konaní ani nebolo spochybňované autorstvo žalovaného v článku zo dňa XX.XX.XXXX o XX:XX. Rovnako v žalobe boli popísané skutočnosti, ktoré boli preukázané výpismi z konta a v zmysle § 132 ods. 2 CSP nie je nutná presná citácia dôkazných materiálov, ale opis rozhodujúcich skutočností, čo bolo splnené. Rovnako tak súd žiadnym spôsobom neznevýhodnil jednu zo strán sporu a žalobca upresnil formuláciu žalobného návrhu na základe argumentácie žalovaného o nemožnosti jeho vykonania. Súd neprekročil rámec poučovacej povinnosti. V konaní bolo preukázané, že nepravdivými výroky bola dotknutá nielen lekárka žalobcu, ale aj samotný žalobca ako aj jeho štatutárny orgán, pričom z týchto dôvodov žiadal potvrdiť rozhodnutie súdu prvej inštancie.

10. Žalovaný vo svojej replike k vyjadreniu žalobcu uviedol, že trvá odvolacích dôvodoch v celom rozsahu s tým, že nie je možné stotožňovať zásah do povesti právnickej osoby so škodou podľa § 420 a nasledujúce Občianskeho zákonníka. Uviedol, že výrok rozsudku nepomenuje facebookový profil, na ktorom by malo byť ospravedlnenie zverejnené, čím je jeho odvolacia námietka dôvodná. Rovnako nie je pravdou to, že žalovaný uznal autorstvo článku a trval na tom, že je nutné, aby boli presne identifikované tvrdenia, ktorými sa zasiahlo do dobrej povesti právnickej osoby. Rovnako tak žalovaný trval na všetkých svojich odvolacích námietkach, ktoré zopakoval vo svojom podaní v temer identickom znení.

11. Žalobca k uvedenému uviedol, že sa nepovažuje za účelne vyjadrovať k stanovisku žalovaného.

12. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

15. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) .

16. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

17. K namietaným odvolacím dôvodom podľa § 365 ods.1 písm. a), b), c), g) CSP/ odvolací súd uvádza, že dôvodnosť týchto námietok nebola zo spisu zistená, pričom v odvolaní konkrétne odvolacie dôvody vo vzťahu k týmto dôvodom odvolania neboli ani spomenuté.

18. Právo na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP) je veľmi široko koncipovaný pojem, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť práva ako prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na poučenie o procesných právach, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, ako aj ďalšie iné. Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie zo strany súdu. O porušenie práva na spravodlivý proces zo strany súdu však ide len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne takú intenzitu, ktorá jednoznačne odôvodní záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne konanie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd uvádza , že v odvolaní nebolo konkrétne uvedené akým konaním súdu malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zo spisu odvolacím súdom nebolo zistené všeobecne namietané konanie súdu porušujúce práva odvolateľky na spravodlivý proces.

19. Rovnako namietaný odvolací dôvod , že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci /§ 365 ods.1 písm. d) CSP/ odvolací súd zo spisu nezistil, pričom odvolateľ na žiadnu konkrétnu vadu ani nepoukazoval. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

20. Namietané pochybenie podľa § 365 ods.1 písm. e) CSP nebolo v odvolaní konkretizované aké navrhnuté dôkazy neboli vykonané. Túto odvolacie námietku preto odvolací súd považoval za nedôvodnú.

21. V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou so všeobecných záruk spravodlivého prejednania veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vôli účastníka konania, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge c. Holandsko z roku 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že účastník konania nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnený oproti druhému účastníkovi. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nevykonanie účastníkom navrhnutého dôkazu môže byť porušením základného práva na spravodlivé súdne konanie dokonca

aj bez priamej spojitosti s porušením zásady „rovnosti zbraní“. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 26. januára 2010 sp. zn. III. ÚS 332/09 vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ak tento mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, je porušením práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Nakoľko skutkový stav bol pre rozhodnutie vo veci ustálený ako dôvodný je nepochybne nutné zhodnotiť postup súdu prvej inštancie za súladný s procesným predpisom.

22. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnosťami. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvedeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

23. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

24. K námietke o nesprávnom právnom posúdení § 365 ods.1 písm. h) CSP odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka nebola naplnená.

25. K námietke nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku zreteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré súd rozhodol tak ako to vyplýva z výrokovvej časti rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Aj Ústavný súd SR vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že samotná skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Odvolacou námietkou bolo, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (vid. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS46/05, II. ÚS 76/07).20. Odvolací súd došiel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody svojho rozhodnutia. Preto neobstojí odvolacia námietka nedostatočnej odôvodnenosti a nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

26. Právnym predpokladom poskytnutia ochrany v zmysle citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka je neoprávnenosť zásahu do dobrej povesti právnickej osoby a skutočnosť, že takýto zásah je objektívne spôsobilý ujmu na dobrej povesti vyvolať. Neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie zasahujúce práva právnickej osoby chránené v zmysle § 19b ods. 2 a 3 OZ. Môže ním byť aj kritika, ak táto presiahla rámec oprávnenej kritiky. Občianskoprávna sankcia za neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby je založená na objektívnom princípe, teda nevyžaduje sa popri neoprávnenosti zásahu aj zavinenie pôvodcu neoprávneného zásahu. Ak zásah spočíva v skutkových tvrdeniach, pôvodca neoprávneného zásahu sa zbaví (na ňom je povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť, bremeno tvrdenia, či dôkazné bremeno) občianskoprávnej sankcie, len ak preukáže, že tieto tvrdenia sú pravdivé (tzv. dôkaz pravdy). (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. 9. 2009, sp. zn. 4 Cdo 212/2007)

27. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku zreteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré súd rozhodol tak ako to vyplýva z výrokovkej časti rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Aj Ústavný súd SR vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že samotná skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06).

28. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu a s obsahom odvolacích námietok konštatuje, že so všetkými odvolacími námietkami sa vypořiadal súd prvej inštancie už vo svojom rozhodnutí a za novotu v odvolacom konaní považuje odvolací súd namietnutú skutočnosť, že žalobca nepoprel tvrdenie žalovaného o tom, že zaobchádzanie s matkou nebohého dieťaťa bolo poznačené diskrimináciou, preto sa týmito skutočnosťami nezaoberal (§ 366 CSP). Odvolacia námietka, podľa ktorej mal súd prvej inštancie rozhodovať aj o ospravedlnení vo vzťahu k zamestnancom žalobcu, ktoré neboli stranami sporu nepovažoval odvolací súd za dôvodnú. Je zrejmé, že právnická osoba koná len prostredníctvom svojich zamestnancov a v prípade, ako to bolo v prejednávanej veci, kedy sa hrubo, urážlivým a hanlivým spôsobom, ktorého základ je nepravdivý vyjadrí fyzická osoba na adresu zamestnancov právnickej osoby je nepochybné, že tým spôsobom objektívne možno zasiahnuť do dobrého mena právnickej osoby. Opačný výklad by bol v rozpore s pravidlami logiky ako aj skutočností, že právnická osoba je pojem teórie práva a takáto osoba bez konkrétnych fyzických zamestnancov by nemohla vykonávať žiadnu činnosť, preto považoval odvolací súd tieto odvolacie námietky za nedôvodné.

29. V tejto súvislosti sa odvolací súd plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, ktorý vyjadril v bodoch 27 a 28 odôvodnenia.

30. K skutočnosti, že výrok súdneho rozhodnutia je neurčitý s tým, že nie je preukázané či má žalovaný profil na sociálnej sieti uvádza odvolací súd, že sa plne stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie v bode 33 odôvodnenia súdu prvej inštancie. Odvolací súd dodáva, že je všeobecne známou skutočnosťou, kedy zriadenie účtu na sociálnej sieti trvá niekoľko minút a je dostupné pre kohokoľvek. Pokiaľ bol schopný žalovaný si zriadiť účet na sociálnej sieti v minulosti, nemôže byť dôvodom zamietnutia takejto žaloby to, že v súčasnosti teoreticky takýto účet nemá. Porovnávať tento prípad s tým, ako je to pri vydavateľovi periodickej tlače je porovnanie založené na rozdielnych skutkových okolnostiach a v tejto právnej veci nepoužiteľné.

31. Pokiaľ sa týka porušenia ustanovení Civilného sporového poriadku zo strany súdu vo vzťahu k poučovacej povinnosti súdu, odvolací súd z obsahu spisu nezistil taký postup súdu prvej inštancie, ktorý by bol v rozpore s ustanoveniami § 160 Civilného sporového poriadku. Z obsahu spisu nevyplýva, že by došlo k porušeniu zásady rovnosti strán tým, aby súd poučoval jednu zo strán o hmotnom práve, pričom zo strany súdu nedošlo ku konaniu, podľa ktorého by bol daný návod strane sporu, čo by mala alebo mohla v danom prípade vykonať. Aj z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19.09.1996 sp.zn. III.ÚS 104/96 vyplýva, že tu je primárna nemožnosť súdu poučovať účastníka o jeho hmotnoprávných právach a povinnostiach, pričom k takémuto konaniu zo strany súdu prvej inštancie nedošlo, preto možno takto vznesenú odvolaciu námietku považovať za nedôvodnú. Z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že rozsah poučovacej povinnosti sa týka predovšetkým inštitútu vecnej legitímácie, kedy podľa rozhodnutia sp.zn. 3Cdo 197/2010 súd nemôže poučením odstraňovať nesprávne určenie okruhu účastníkov v sporovom konaní. Takýto postup nebol zistený.

32. V tejto súvislosti sa nemožno stotožniť ani s tým, že žaloba mala byť zamietnutá v zmysle zásady, že na neprávne nemôže byť založené právo, nakoľko jedná sa o trestnoprávnu zásadu získavania dôkazov, ktorá sa neuplatňuje v civilnom konaní. V civilnom konaní dochádza k uplatneniu zásady voľného hodnotenia dôkazov a pokiaľ žalobca akýmkoľvek spôsobom v priebehu konania v súlade s Civilným sporovým poriadkom upravil žalobu a súd takýto návrh pripustil postupoval v zmysle svojich oprávnení daných mu Civilným sporovým poriadkom, preto tieto výhrady v odvolaní považoval odvolací súd za nedôvodné. Rovnako tak zásada *ne bis in idem*, na porušenie ktorej poukazoval žalovaný v odvolacom konaní nie je preukázaná, nakoľko jedná sa o zásadu trestného práva, pričom v danom prípade sa jedná o samostatnú žalobu o ochranu dobrej povesti právnickej osoby, kedy nie je vylúčené, že za to isté konanie bude osoba, ktorá porušila ustanovenia Zákona o priestupkoch uznaná vinnou a zároveň pokiaľ týmto konaním zasiahla do dobrej povesti právnickej osoby môže sa táto domáhať aj civilnou žalobou svojich nárokov ako to bolo v tomto prípade.

33. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: "súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu". (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

34. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie v danom prípade nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania procesne úspešnej strane.

35. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje zásadou úspechu v konaní, pričom v danom prípade odvolací súd nezistil dôvody pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, pričom aj v zmysle právnej teórie ako aj judikatúry je použitie § 257 CSP dôvodné vtedy, ak nastanú špecifické okolnosti vo veci ako aj okolnostiach u strán sporu. V danom prípade odvolací súd má za to, že v takomto type sporu, kedy bol konštatovaný nepravdivý zásah žalovaného do dobrej povesti žalobcu by bolo v rozpore s dobrými mravmi nepriznať úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, kedy žalovaný napriek precíznemu odôvodneniu svojho rozhodnutia súdom prvej inštancie opätovne zotrval na svojich postojoch z konania pred súdom prvej inštancie. Nakoľko aj judikatúra konštatuje, že ustanovenie § 257 nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie, súd dospel k záveru, že v tejto veci nie je dôvodné toto ustanovenie aplikovať a v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania procesne úspešnému žalobcovi. V prípade aplikácie opačného výkladu by v podstate sa žalovaný bez akejkoľvek následnej zodpovednosti v podobe povinnosti niesť trovy konania v prípade jeho neúspechu mohol dopúšťať obdobných konaní len s poukazom na to, že jeho sociálna situácia by mu neumožnila nezaplatiť trovy konania úspešnej protistrane.

36. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na nižšie uvedené rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky:

„Účastník konania, ktorý svojím protiprávnym konaním zapríčinil, že druhá strana musí brániť svoje práva v súdnom konaní, zásadne ponese sankciu v podobe povinnosti nahradiť trovy konania, ktoré vzniknú pri tejto procesnej činnosti. Bolo by v rozpore s ochrannou funkciou civilného procesného práva, pokiaľ by civilný proces neumožňoval odstrániť zmenšenie majetkovej sféry účastníka spôsobené len tým, že bol nútený dôvodne hájiť svoje práva. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 263/2016 zo 17. augusta 2016)“

37. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).